

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 993/2026
04.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Мијаљевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, Управа граничне полиције, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2761/24 од 26.09.2025. године, у седници одржаној 04.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2761/24 од 26.09.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2761/24 од 26.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 6663/2021 од 27.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу, за период од 01.09.2018. године до 30.09.2021. године, на име мање исплаћене увећане плате за рад на дан празника који је нерадни дан, рад ноћу и прековремени рад исплати укупно 1.149.241,84 динара, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом, чија су висина и датум доспелости камате ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 239.404,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2761/24 од 26.09.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да у овом случају нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата додатка на плату (увећану плату) по основу рада на дан празника који је нерадни дан, рада ноћу и прековременог рада. Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног суда израженим у ревизијским одлукама донетим у предметима у којима је одлучивано о тужбеним захтевима са истим чињеничним стањем и правним основом, да тужилац као полицијски службеник који је у спорном периоду остварио часове рада ноћу, часове прековременог рада и на дан празника који је нерадни дан има право на увећање плате по наведеним основима у вредностима које су утврђене на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке, а на основу члана 187. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр.6/16, 24/16,) и члана 12. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Службени гласник РС“ бр. 22/15, 17/18). Ово посебно код утврђења да тужиоцу подкоефицијентом организације радног времена од 0,145 (који је ушао у укупни коефицијент плате тужиоца) нису обухваћени рад ноћу и рад на дан празника који је нерадни дан, (а која права су у погледу основа призната и исказана у обрачунским листама), већ само рад у турнусу и смени (према члану 10. тачка 2. Уредбе о платама полицијских службеника), а такође тужилац сате прековременог рада није искористио кроз прерасподелу радног времена, односно кроз слободне дане, нити му је за те сате исплаћена накнада.

Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Разлози ревизије се делом односе и на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити, па ове разлоге Врховни суд није ценио.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 27.09.2021. године и у њој је означена вредност спора од 90.000,00 динара. Поднеском од 07.12.2023. године тужба је преиначена

повећањем тужбеног захтева на исплату укупног износа од 1.149.241,84 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност од 9.823 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужене недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**